

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie tworząc krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego i nie doprowadzając do wzajemnego połączenia go z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 16 ust. 1 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE⁽¹⁾;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1071/2009 każde państwo członkowskie prowadzi krajowy rejestr elektroniczny przedsiębiorców transportu drogowego, którzy od wyznaczonego przez to państwo właściwego organu uzyskali zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

Z odpowiedzi państwa luksemburskiego na wezwanie do usunięcia uchybień wynika, że taki rejestr krajowy nie został stworzony.

W konsekwencji, państwo luksemburskie uchybiło art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1071/2009.

Zgodnie z art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 1071/2009 państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia, aby krajowe rejestry elektroniczne zostały połączone ze sobą i były dostępne w całej Unii.

Ponieważ rejestr krajowy nie istnieje, nie ma wątpliwości, iż administracja luksemburska a nie podjęła wszelkich niezbędnych działań w celu połączenia rejestru krajowego, który nie istnieje, z innymi rejestrami krajowymi.

Tym samym państwo luksemburskie nie zastosowało się do art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 1071/2009.

⁽¹⁾ Dz.U. 300, s. 51.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 15 marca 2016 r. – „Latvijas dzelzceļš” VAS/Valsts ieņēmumu dienests**

(Sprawa C-154/16)

(2016/C 191/18)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAS „Latvijas dzelzceļš”

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 203 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie w każdym przypadku nieprzedstawienia objętego procedurą tranzytu zewnętrznego towaru w urzędzie celnym przeznaczenia w nienaruszonym stanie, nawet wówczas, gdy zostanie odpowiednio wykazane to, że towar ten uległ zniszczeniu, a jego utrata jest nieodwracalna?

- 2) Jeśli na pierwsze pytanie należy odpowiedzieć przecząco, czy odpowiednie wykazanie, że doszło do zniszczenia towarów i, co za tym idzie, okoliczności polegającej na tym, iż należy wykluczyć ich wprowadzenie do obrotu w danym państwie członkowskim, może uzasadniać zastosowanie art. 204 ust. 1 lit. a) oraz art. 206 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, przy czym naliczony dług celny nie powinien uwzględniać ilości towaru, która uległa zniszczeniu w trakcie tranzytu zewnętrznego?
- 3) Jeśli art. 203 ust. 1, art. 204 ust. 1 lit. a) i art. 206 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że naliczana jest należność celna przywozowa za ilości towaru, które uległy zniszczeniu w trakcie tranzytu zewnętrznego, czy art. 2 ust. 1 lit. d), art. 70 i 71 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wraz z należnościami celnymi przywozowymi uiszczeniu podlega również podatek od wartości dodanej – również w przypadku, gdy należy wykluczyć to, że towary w rzeczywistości weszły do obrotu w danym państwie członkowskim?
- 4) Czy art. 96 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że to główny zobowiązany zawsze ponosi odpowiedzialność za zapłatę tego powstałego w ramach procedury tranzytu zewnętrznego długu celnego niezależnie od tego, czy przewoźnik spełnił obowiązki nałożone nań w tym art. 96 ust. 2?
- 5) Czy art. 94 ust. 1, art. 96 ust. 1 i art. 213 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że organy administracji celnej danego państwa członkowskiego mają obowiązek stwierdzenia odpowiedzialności solidarnej wszystkich podmiotów, które w danym przypadku mogą zgodnie z przepisami Kodeksu Celnego zostać uznane za współodpowiedzialne wraz z głównym zobowiązanym za dług celny?
- 6) Jeśli na poprzednie pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, a przepisy danego państwa członkowskiego uzależniają w przypadku przywozu towarów obowiązek uiszczenia podatku od wartości dodanej od poddania ich procedurze, w ramach której zostaną do swobodnego obrotu, czy art. 201, 202 i 205 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że to państwo członkowskie jest zobowiązane do uznania wszystkich podmiotów mogących zostać w danym przypadku uznane na podstawie przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny za solidarnie odpowiedzialne za zapłatę długu celnego, za odpowiedzialne na tej samej zasadzie za zapłatę podatku od wartości dodanej?
- 7) Jeśli na pytania piąte i szóste należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy art. 96 ust. 1 i art. 213 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz art. 201, 202 i 205 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy urząd celny danego państwa członkowskiego wskutek błędu nie przyjął w odniesieniu do któregoś z podmiotów współodpowiedzialnych wraz z głównym zobowiązanym odpowiedzialności solidarnej za uiszczenie długu celnego, okoliczność ta sama w sobie może zwalniać głównego zobowiązanego z odpowiedzialności za uiszczenie długu celnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 17 marca 2016 r. – VAS „Starptautiskā lidosta »Rīga«”/Konkurences padome**

(Sprawa C-159/16)

(2016/C 191/19)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa